

[Lykketoft]

mentale ændringer i renteniveau og indkomst-udvikling i forhold til, hvad folk har forventet.

Så må man håbe, at regeringen lever op til, hvad Folketingets flertal opfordrer den til: at komme med et udspil på dette område. Det går jeg ud fra, når den beslutning bliver truffet.

Men jeg ville nu også gerne have ét tilsagn til fra statsministeren, nemlig et tilsagn om, at vi da i det mindste kunne få regeringen til at holde op med at arbejde videre med det punkt i sin plan, hvor man ikke prøver at løse problemerne for disse mennesker, men tværtimod gør det værre for dem. For, hr. statsminister, der er jo ingen grund til, fordi man synes, kapitalafkastbeskatningen skal se anderledes ud i fremtiden, eller har andre gode hensigter, at krumme så meget som ét eneste hår på hovedet af de mennesker, der i god tro har stiftet en meget betydelig prioritetsgæld, som bor dyrt, og som har et meget stramt budget. Jeg synes, statsministeren skylder de mennesker, man har kastet ud i en endnu større usikkerhed med dette planværk, at sige: Nej, den del af det har vi fortrudt, det vil vi ikke stå fast på. De mennesker vil vi garantere, at der ikke sker nogen forringelse af deres økonomi.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal da gerne give Socialdemokratiet så meget, at de to eneste forslag, som overhovedet berører det, og som bliver vedtaget i morgen, kommer fra Socialdemokratiet. Men som hr. Lykketoft også vil vide, bliver de bragt igennem med Fremskridtspartiets stemmer.

Jeg kan sige til hr. Lykketoft, at vi havde set det som en god gerning, hvis Socialdemokratiet havde bragt det tredje forslag igennem, nemlig det, Fremskridtspartiet fremsatte, og som siger, at en stor del af disse problemer skyldes skatte-reformen. Det ville Socialdemokratiet ikke, men jeg er enig med hr. Lykketoft i, at regeringen skylder os svar.

Knud Lind (FP):

Statsministeren ønsker en større vækst i den private sektor og ønsker, at konkurrenceevnen forbedres, og det skulle være en del af den store økonomiske plan.

Men samtidig vil den borgerlige regering i tidsrummet fra 1989 til 1994 investere 33 mia. kr. i miljøet, uden at man har nogen reel garanti

for, at det hjælper. Vandmiljøplanen alene koster 12 mia. kr., og den er et tydeligt bevis på, at regeringens miljøpolitik er godt i gang med at drukne i overbud og hovsaløsninger. Blot fordi TV-Avisen i 1986 kunne vise to døde jomfruhummere fra Kattegat, blev et helt erhverv, nemlig dansk landbrug, lagt for had og udråbt til den store miljøforurener. Landbruget blev pålagt at investere i mere eller mindre nyttesløse gylletanke, og kommunerne skulle nu tvinges til at bygge rensningsanlæg for 10 mia. kr.

Fremskridtspartiet har anmodet regeringen om at revurdere vandmiljøplanen, så vi undgår fejlinvesteringer. Regeringen har ikke villet lytte til vores råd, selv om vandmiljøinstitutterne tydeligt har tilkendegivet, at der er behov for yderligere fagligt begrundede justeringer, og at man bør tage hensyn til de samfundsøkonomiske konsekvenser, f.eks. følgerne for landbrugssektoren.

Hvad er resultatet af denne vandmiljøplan til 12 mia. kr.? Ja, vandmiljøinstitutterne siger, at vandmiljøplanens virkning på bundvandet i Kattegat og Bælthavet kan blive så lille, at den næppe vil kunne registreres. Det er altså denne 12 mia. kr.s plan.

Vi er også meget betænkelige ved og finder det helt urimeligt, at regeringen laver nogle lovregler, som pålægger kommunerne at føre tilsyn med borgernes private brønde, og som betyder, at borgerne skal tvangstilsluttes vandværkerne, hvilket nemt kan løbe op i en 40.000-50.000 kr. pr. lodsejer, når man samtidig kan konstatere, at både Holland og Tyskland har brugt EF-direktivets undtagelsesregler til at friholde alle de private brønde. Det er sørgeligt at konstatere, at partiet Venstre og De Konservative går foran i hetzen mod landbruget og de private brøndejeere.

Da statsministeren dannede regering med Det Radikale Venstre, sagde statsministeren noget om, at det var en slags fornuftsbetonet ægteskab. Jeg vil på skatteborgernes vegne sætte et stort spørgsmålstegn ved, hvor fornuftsbetonet det politiske ægteskab er, når man tænker på de urimelig store miljøudgifter, som borgerne har måttet stå model til. Hvis jeg skulle råde statsministeren om en slags familievejleder, ville jeg råde statsministeren til at søge skilsmisse på grund af politisk utroskab foretaget i gentagne tilfælde mellem Det Radikale Venstre og venstrefløjen. Jeg tror, at statsministeren vil-